

Vzhůru do Ain Karim

Ráno konečně přestalo pršet a slunce roztrhalo mraky na úplně malé kousky. Odpočinul jsem si a už se těšil na cestu. Snědl jsem kousek sýra, několik hroznů a vyhledal Manuela. Také on se balil. Přece jen nebudu muset jít sám – pomyslel jsem si. Včera jsem měl dojem, že se naše cesty rozdělí, ale kéž by to tak nebylo.

„Rozejdeme se a já potáhnu se svým stádem na jih. Přeji ti hodně štěstí!“ řekl mi přímo a já ztratil poslední naději.

Vyschlo mi v ústech a do očí mi vstoupily slzy. Nevěděl jsem, co mám odpovědět, ale pak jsem se přece jen opatrně zeptal: „Co bude s Miou? Kdo mi teď bude v mém pátrání pomáhat?“

Manuel mě ale odbyl: „Mia už ti ukázala všechno, co ví! Teď je řada na tobě. A už běž! Máš před sebou dalekou cestu.“

Smutně jsem se rozloučil. S Manuelem, Áronem, Miou i Timem. Mia běžela ještě kousek se mnou, ale pak se zastavila a dlouho se za mnou dívala. Ještě několikrát jsem se otočil a zamával jí. Byl jsem si jistý, že se ještě setkáme. Manuel se musel mýlit. Tak přece nemůže naše společné hledání skončit!

Cestou jsem si mohl konečně uspořádat myšlenky. Vzpomněl jsem si na Josefa a na to, co bych se od něj mohl naučit. Možná se na nic neptat a prostě jen tak žít. Být tam, kde mě někdo potřebuje, a pomáhat tam, kde je to třeba. Šlo se mi dobře a už jsem se těšil na to, co mě čeká v Ain Karim.